

VIENA OTRAI.

«Mēs jau tik ilgi zinām viena otru, ka spējam saprasties no pusvārda. Es paļaujos uz Vinetu, un viņa tāpat var paļauties uz mani,» – tā Karīna

JĀMĀK DZIEDĀT LABĀK NEKĀ SOLISTAM

◆ Liene PĀLĒNA ◆ Foto: Elina PUTNĀERGLE un no personiskā arhīva

Divas talantīgas meitenes – **Vineta Elksne** un Karīna Tropa – savu mūzikas ceļu veidojušas, nākot no Latvijas tālākiem nostūriem, bet nokļuvušas uz Latvijas lielākajām skatuvēm. Viņas ir fona dziedātājas jeb bekvokālistes, kas uz skatuves ir kopā ar talantīgiem dziesmu autoriem, atraktīviem solistiem un profesionāliem mūziķiem, bet pilda ne mazāk nozīmīgu uzdevumu kā visi iepriekš minētie.

Galvenais ir dziedātprieks

Vineta un Karīna atstāj patikamu iespaidu. Trauslas, mazliet satraukušas, bet ļoti mērķtiecīgas. Pirmajā brīdī viņas šķiet pavisam citādākas, kā vērots televīzijas ekrānos. Un kā nu ne – uz skatuves viņām sanāk mainīties teju ik dienas. Bet smaids viņas gan dzīvē, gan uz skatuves. Un gluži ik pēc katra otrā teikuma atgādina: «Galvenais ir dziedātprieks. Tās ir

mūsu dzinulis uz priekšu.» Pašlaik abas meitenes kopā vēl ar Jolantu Strikaiti ir nodibinājušas pašas savu vokālo trio *Lady's Sweet*, ir bekvokālistes gan Jānim Stibelim, gan Intaram Busulim, sadarbojas ar grupu *Sweet Waterz* un piedalās koncertuzvedumos *Cabaret plin plin* un *Cabaret Artelis*. «Bez mūzikas jau nekur,» stāsta Vineta. «Ar mūziku saistīta visa mana pagātne, tagadne un droši

vien arī nākotne. Būt bekvokālistēm ir liela atbildība un smags mācīšanās process. Mums jādzied tikpat labi un vēl labāk kā solistam. Bekvokālistam gan tembrāli, gan frāzējumos jāprot pielāgoties solistam, un mūsu uzdevums ir viņu papildināt. Mums arī savā starpā ar citiem bekvokālistiem jābūt kā vienam veselam. To var panākt tikai ar lielu darbu un ieguldījumu tajā. Protams, mēs esam dziedājušas arī šovos *Zvaigžņu lietus*, un tā ir pavisam cita pieredze: tur tieši bekvokāls ir tas, kas reizēm šos dalībniekus izvelk un notušē. Bet tā bija pieredze, no kuras mēs noteikti daudz ieguvām. Vai vēlreiz piedalītos? Laikam jau tomēr kārtīgi apsvērtu šo ideju, jo vienmēr daudz patīkamāk ir strādāt kopā ar profesionāliem dziedātājiem. *Zvaigžņu lietus* reizēm nepatika tas, ka bekvokāls ir vienkārši aizbāznis, kam jādublē solists. Tā tas bija, un tur nav ko slēpt. Protams, piekritot

PAGODINĀJUMS. Ar lielu pagodinājumu Karīna un Vineta uzņēma iespēju dziedāt kopā ar Laimu Vaikuli. «Laima ir sieviete ar lielo burtu. No viņas var tikai mācīties,» ir pārliecināta Vineta. Attēlā: Vineta un Karīna kopā ar Laimu Vaikuli un viņas pastāvīgajiem bekvokālistiem.

LADY'S SWEET. Karīna un Vineta piedalās arī koncertuzvedumos *Cabaret plin plin* un *Cabaret Artelis*, un tieši tur radās ideja par vokālā trio izveidi. Attēlā: Vineta (pirmajā rindā no kreisās) un Karīna (aušējā rindā vidū) kopā ar trešo *Lady's Sweet* dalībnieci Jolantu Strikaiti un grupu *Sweet Waterz*

šim pasākumam, bijām jau gatavas tam, ka puse šova dalībnieku nav profesionāli dziedātāji,» skaidro Vineta.

Vineta – ar harmonijas izjūtu mūzikā

«Nekad neesmu sapņojusi kļūt par slavenu dziedātāju, jo prieks dziedāt un vēlme to darīt ir tik liela, ka tas stāv pāri visam. Popularitāte nevar būt pašmērķis. Zvaigžņu slimību neesam izslimojušas un domāju nekad arī neslimosim. Ja kaut kur arī būtu parādījušies zvaigžņu slimības simptomi, Jānis mums nemaz neļautu ar to izslimot,» zina teikt Vineta. Ar Jāni viņa domā dziedātāju Jāni Stibeli, jo viņam meitenes ir bekvokālistes jau

vairākus gadus. «Pirms sešiem gadiem, kad biju beigusi Daugavpils mūzikas koledžu, mēs ar brāli bijām dzirdējuši, ka Jānis Stibelis Rīgā meklē bekvokālistes. Tieši brālis bija tas, kas mani iedrošināja mēģināt. Protams, es zināju, kas ir Jānis Stibelis. Un man bija liela bijība; viņš man bija autoritāte. Aizgāju uz atlasu, un Stibelis man teica: pamēģināsim. Un tā nu es mēģinu jau sešus gadus. Jānis ir bijis ļoti labs skolotājs un iemācījis to, kā attiekties pret bekvokālu kopumā. Bet prieks dziedāt jau radās agrā bērnībā, kad, stāvot uz krēsla ar lecamauklu rokās, iztēlojos, ka esmu dziedātāja. Uzskatu, ka man dzīvē vispār ir ļoti paveicies ar pedagogiem; jau no bērnības man

ir mācīts iemīlēt dziesmu. Mans vectēvs ir bijis viens no svarīgākajiem cilvēkiem manā dzīvē. Viņš bija izteikts iniciators. Pats vadīja savu kapelu, laikam tādēļ es pratu nodziedāt visus šlāgerus, kas vien bija latviešu valodā. Domāju, tieši saviem vecvecākiem varu pateikties par to, ka man ir harmonijas izjūta mūzikā. Arī es 12 gadu vecumā sāku vadīt meiteņu vokālo ansambli un turpināju desmit gadus. 2000. gadā pats manis vadītais ansamblis tika apbalvots, jo kļuva par labāko rajonā. Mācoties Daugavpils mūzikas koledžā, mans sapnis bija būt koncertmeistarei, vadīt pašai savu kori vai ansambli, bet atnācu uz Rīgu un sāku dziedāt pie Jāņa, un sapni mainījās. Bet mācīt man patīk joprojām, tieši tādēļ mācījos mūzikas pedagogos, un pašlaik arī mans darbs ir saistīts ar to – esmu mūzikas skolotāja bērnudārzā un vēl vadu arī Rīgas Tehniskās universitātes ansambli *Jauna nianse*. Skatuve ir tā vieta pasaulē, kur es jūtos vislabāk un visdrošāk. Skatuve ir mans iedvesmas avots. Protams, skatuves mīlestība nav pat salīdzināma ar cilvēcisko mīlestību. Lai būtu īsta laime, ir vajadzīgi abi šie faktori, tādēļ es varu būt tikai laimīga, ka mani mīl un es esmu mīlēta,» stāsta Vineta.

Vineta pati sevi sauc par ilgtermiņa cilvēku. Viņa teic, ka paiet ilgs laiks, līdz viņa pielāgojas jaunām lietām. Ilgs laiks pagāja arī, līdz viņa iedzīvojās Rīgā un lielpilsētas vidē, kur lielākā daļa cilvēku tomēr vairāk tendēti uz sava labuma iegūšanu. «Man bija jāmaina pašai sava attieksme pret lietām. Tā ir pasaules iepazīšana un atzišanās pašai sev, ka dzīvē viss nav tikai balts vai melns,» – tā Vineta.

Karīna – ar spēju pielāgoties

«Domāju, ka dziedāšana man, gluži tāpat kā Vinetai, jau ir asinis. Jau bērnībā skatījos pa televizoru, kā grupa *Auri*, kurā dziedāja arī Lauris un Rūta Reiniki, izpilda dziesmu par Jancīti. Tā kādu laiku bija mana mīļākā dziesma, ja tā var teikt. (*Smejas.*) Protams, tad man nenāca ne prātā, ka es pati varētu kādreiz dziedāt kopā uz vienas skatuves ar Lauri. Tagad tas ir noticis, un es to uztveru kā darbu, kas man ļoti patīk. Bet ar vislielāko prieku es joprojām atceros savus bērnības piedzīvojumus un to, kā sniedzām koncertus mājas pagalmā. Pati nāku no lielas ģimenes mēs esam pieci bērni, un garlaicīgi mums nav bijis nekad. Vakaros parasti klausījāmies mammaš sapīrkātās skaņuplates, vai arī mamma spēlēja akordeonu un mēs dziedājām. Man jāsaka vislielākais paldies mammai par visu, ko viņa ir darījusi manas izaugsmes labā, jo tieši viņas dēļ es tagad esmu tur, kur esmu. Atceros, kā katru vasaru pie mums uz laukiem brauca draudzene no Rīgas un mēs kopā dziedājām. Mūsu grupas

VIZĪTKARTE

- **Vineta Elksne**, dziedātāja
- **Dzimusi** 1984. gada 20. aprīlī
- **Mācījusies** J. Graubiņa Livānu bērnu mūzikas skolā, Daugavpils mūzikas koledžā, Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā
- **Strādā** Jaunmārupes bērnodrāzē; vada Rīgas Tehniskās universitātes ansambli *Jauna nianse*
- **Radošā darbība:** piedalījies uzvedumos *Cabaret plin plin* un *Cabaret Artelis*; mūziklā *Vestsaidas stāsts*; Dailes teātra izrādē *Izredzētais*; rokooperā *Lāčplēsis*, Zigmara Liepiņa koncertuzvedumā *Kapteiņa stāsti*; koncertdarbība ar Intaru Busuli, Jāni Stībēli, Laimu Vaikuli un citiem Latvijas mūzikas māksliniekiem

nosaukums bija *Mūžam draugi*. (Smejas.). Skolas laikā, protams, jau sāku dziedāt popgrupā *Mimi Pops* un kā liela daļu manas paaudzes jauniešu piedalījās *Saules zaķi* un citos konkursos. Esmu mācījusies pianistos, un klavieres ir mana specialitāte. Kaut kur manī vienmēr ir bijis liels apzinīgums, tādēļ koledžas laikā spēlēju klavieres vismaz četras stundas dienā. Bet tajā pašā laikā man ļoti patika dziedāt, tādēļ, pabeigusi koledžu un stājoties Latvijas Mūzikas akadēmijā, es izvēlējos mūzikas pedagogiju, nevis klavieres, jo jau iepriekš nojautu, ka dziedāšanu ar pianistu nodaļu man apvienot neizdosies.

Dziedāšana ir kaut kas tāds, kas mani notur – dod garīgo pacēlumu, enerģiju, spējas domāt un būt tuvu notikumiem sevi ir sev apkārt, tādēļ es nespēju iedomāties savu dzīvi bez mūzikas. Nekad neesmu gribējusi būt slavēta, bet vienmēr esmu gribējusi būt mūzikā un, lai cik banāli arī varbūt tas izklausītos, pati kļūt par mūziķi citiem. Kaut kur manī joprojām ir tas lauku meitenes naivums, un es nebūtu par to nekaunos,» stāsta Karīna.

Karīna un Vineta iepazīs jau laikā, kad mācījās Daugavpils mūzikas koledžā. Vineta ir divus gadus vecāka, tādēļ vienā kursā meitenes nemācījās. Abu

meiteņu ceļi atkal krustojās tad, kad Karīna sāka apmeklēt vokālās nodarbības pie Jolantas Gulbes. Un viņa bija tā, kas Karīnai ieteica aiziet uz noklausīšanos pie Jāņa Stībēļa. «Bekvokāls pie Jāņa ir bijis un arī ir ļoti liela dzīves skola. Daudz bija un vēl joprojām ir patstāvīgi jāmācās. Darbs pašai ar sevi ir nepārvērtējams. Sākumā bija grūti pierast pie visa – pie skatuves tērpiem un īsajām kleitām, pie cilvēkiem, kurus ikdienā jāsatiek un pat vienai pie otras. Tikai pie skatuves ne. To mēs abas jau mīlam kopš bērnības,» pauž Karīna.

Patik strādāt ar profesionāļiem

«Katrš projekts, pasākums, katra sadarbība ar kādu mūziķi nepārprotami ir īpaša. Būt bekvokālistei nav viegli. Mūzikas bizness Latvijā ir ļoti mazs, tādēļ sanāk uzstāties kopā ar daudziem māksliniekiem. Un katram solistam ir jāprot pielāgoties. Pašlaik regulāri uzstājamies kopā ar Jāni Stībēli, Intaru Busuli un grupu *Sweet Waterz*, bet regulāri sanāk dziedāt kopā arī ar citiem Latvijā zināmiem mūziķiem. Esam kontaktējušas ar dažādiem cilvēkiem un katram ir arī dažādas prioritātes. Galvenais jau mūzikā ir kaut ko radīt un izveidot, nevis tiekties pēc slavas un popularitātes. Ir cilvēki, kas tiecas vairāk pēc otrā kā pēc pirmā. Ar tādiem cilvēkiem neapšaubāmi ir daudz grūtāk sastrādāties tieši viņu vērtību sistēmas dēļ. Bet, piemēram, grupas *Sweet Waterz* puīši, ar kuriem strādājam kopā ikdienā, noteikti ir cilvēki ar lielo burtu. Viņi tiecas pēc pilnības. Un mēs – līdz ar viņiem. Var tikai sāpot strādāt kopā ar tik profesionāliem mūziķiem. Mums kā bekvokālistēm nekad nav bijusi tāda situācija, kad solists mums saka: tagad tev ir jādzied tāda un tāda nots. Tās nenozīmē, ka mēs vienmēr zinām to, kāda nots ir jādzied, bet tas nozīmē to, ka mums pašām tas ir jāizzina un jāiemācās. Tas ir nemītīgs mācīšanās process, un izglītībai tajā, manuprāt, ir ļoti nozīmīga loma,» ir droša Karīna.

Solistam nav vienmēr taisnība

«Šo gadu laikā, kopš strādājam kopā, esam ļoti veiksmīgi saradušas cita ar citu. Ir bijuši grūtāki un vieglāki laiki. Esam kritušas un klupušas uz skatuves, bet esam arī histēriķi smējušas un nespējušas rīmties. Bet mums tiešām vienmēr ir veicies ar cilvēkiem, kas mums ir apkārt. Ir tik daudz dzirdēts un, jāsaka atklāti, – arī redzēts no šovbiznesa aizkulisēm, bet es nemelošu, ja teikšu, ka lielā mērā mēs esam bijušas no tā pasargātas. Manuprāt, cilvēciņa ir viena no tām īpašībām, kas pasargā visvairāk. Zinu, ka sākumā gan man, gan Karīnai bija ļoti jāstrādā ar sevi, lai iegūtu lielāku pašpārliecinātību uz skatuves. Bet tajā pašā lai-

VIZĪTKARTE

- **Karīna Tropa**, dziedātāja
- **Dzimusi** 1985. gada 27. jūlijā
- **Mācījusies** Murmastienes pamatskolā, Rezakas humanitārajā ģimnāzijā, Varakļānu mūzikas skolā, Daugavpils Mūzikas vidusskolā, Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā
- **Radošā darbība:** piedalījies uzvedumos *Cabaret plin plin* un *Cabaret Artelis*; rokooperā *Lāčplēsis*, Zigmara Liepiņa koncertuzvedumā *Kapteiņa stāsti*; Dailes teātra izrādēs *Cits Šerloks Holms* un *Izredzētais*; koncertdarbība ar Intaru Busuli, Jāni Stībēli, Laimu Vaikuli un citiem mūziķiem

kā svarīgi ir arī neieietotā galējībā un nepazaudēt cilvēciņu. Arī paši mūziķi ļoti novērtē to, ka tu esi uzticams tajā, ko dari. Un ka tev ir pareizā sirds attieksme pret lietām. Esam ļoti pateicīgas arī par to, ka mums ir bijusi iespēja sadarboties arī ar dziedātāju Laimu Vaikuli. Bijām koncertos gan Maskavā, gan Monako, gan Lietuvā. Sadarbība ar viņu ir bijusi milzīga pieredze mums pašām, jo Laima ir sieviete ar lielo burtu. Viņa ir sieviete «ar krampju», kas, ja tā var teikt, izdresē visu savu muzikālo sastāvu, bet viņa noteikti zina, ko dara. Viņa jau iziet uz skatuves kā diva un, lai ko arī viņa dziedātu, izpildījums ir tik kvalitatīvs, ka atliek tikai klausīties un izbaudīt. Strādājot ar viņu, prasības ir ļoti lielas, atkāpties nav iespējams. Bet tajā pašā laikā jebkura kritika ir jāņem ar apdomu. Un tas ir stereotips, ka bekvokālists, piemēram, nedrīkstētu kaut ko ieteikt solistam. Jo būtībā gan bekvokālistam, gan solistam visvairākais ir veiksmīgs gala rezultāts, un pareizais variants bieži vien rodas tieši diskusiju laikā. Es noteikti negribētu piekrist, ka solistam, gluži tāpat kā pircējam, vienmēr ir taisnība. Bet noteikti ir jāizsver tas, kad ir vērts viņam kaut ko teikt un kad nav,» stāsta Vineta.

Prast izmantot sievišķību un šarmu

Karīna ir pārliecināta, ka šis gads ir radošās izpausmes un attīstības gads. Radoši attīstīties meitenes vēlas kopā ar savu jaunizveidoto vokālo trio *Lady's Sweet*, kura pirmā dziesma *Tu lieliskais* jau skan Latvijas radiostacijās. «Manuprāt, tas ir diezgan pašsaprotami, ka pašlaik vēlamies attīstīties vēl tālāk un izveidot pašas savu mūzikas produktu un uzstāties kopā kā atsevišķa vienība. Protams, konkurence Latvijas mūzikas tirgū nav

maza. Un, kad esam bekvokālistes, mūsu galvenais uzdevums ir tomēr vadīties pēc solista redzējuma, toties pašlaik ir tieši otrādi – jāliek galvas kopā un jānāk klajā ar oriģinālām idejām. Mums ļoti palīdz arī Kārlis Lācis, kas noteikti būtu devējams par mūsu radošā produkta krusttēvu un ir arī dziesmas *Tu lieliskais* mūzikas autors. Mūsu trumpis, protams, lielā mērā ir sievišķība un šarms. Bez mums ar Vinetu šajā projektā ir vēl arī Jolanta Strikaite. Sākotnēji gan bijām četras, bet ceturrtā meitene – Katrīna Borozdina pašlaik gaida ģimenes pieaugumu, tādēļ pagaidām esam vokālais trio. Pagaidām mēs kā atsevišķa vienība uzstājamies kopā ar grupu *Sweet Waterz*, no kuriem esam arī aizguvušas savu trio nosaukumu *Lady's Sweet*,» uzskata Karīna.

Eirovīzija Latvijā un Īrijā

Februāris gan Karīnai, gan Vinetai ir bijis darba pilns mēnesis, jo abas meitenes dziedāja bekvokālu Kristīnai Zaharovai, kura ar Laura Reinika sakomponēto dziesmu piedalījās Eirovīzijas dziesmu konkursa Īrijas nacionālās atlasē finālā. «Pēc tam, kad tika oficiāli pasludināts, ka Latvija šogad Eirovīzijā nepiedalīsies, Lauris Reiniks iesniedza savu komponēto dziesmu Īrijas nacionālajai atlasē. «Pēc tam, kad tika oficiāli pasludināts, ka Latvija šogad Eirovīzijā nepiedalīsies, Lauris Reiniks iesniedza savu komponēto dziesmu Īrijas nacionālajai atlasē un tā 300 dziesmu konkurencē iekļuva labāko sešniekā. Protams, bija ļoti netipiski braukt uz Īriju, lai piedalītos Eirovīzijā, bet tā noteikti bija jauna pieredze – redzēt, kā šis konkurss notiek tur un kādas ir tā aizkulisēs,» tā Karīna.

Bet Vinetai ar šo Eirovīzijas maratons vis nebeidzas – jau šajā nedēļas nogalē viņa dziedās bekvokālu Intaram Busulim, kas tepat Latvijā cīnīsies par iespēju pārstāvēt Latviju Eirovīzijas dziesmu konkursā, kas šogad notiks Maskavā.

«Eirovīzijas atlasē piedalos jau sesto gadu pēc kārtas. Arī tā, protams, ir bijusi nozīmīga pieredze, jo sakopot spēkus vienai triju minūšu dziesmai reizēm ir tikpat grūti, cik divu stundu garam koncertam. Bet tas noteikti mobilizē. Reizēm tiešraidē bijis jāuzstājas triju finalistu numuros un tad parasti ir tā, ka aizkulisēs jau kāds gaida, lai palīdzētu pārgērbties: vienam rokā kleita, otram viena kurpe un vēl trešajam – otra kurpe. Tad viss notiek ļoti ātri. Šis gads arī noteikti būs ļoti īpašs, jo uzstāšos kopā ar burvīgu komandu – Intaru Busuli un grupu *Sweet Waterz*. Intars vispār ir brīnišķīgs mākslinieks. Es teiktu – cilvēks brīnums. Iespējams, nākotmē varētu piedalīties Eirovīzijā arī ar kādu solo projektu, jo, lai arī cik skeptiska būtu mūziķu attieksme pret šo pasākumu, uzskatu, ka tā ir lieliska iespēja sevi parādīt ļoti lielai daļai Latvijas,» stāsta Vineta.

Uz viena viņņa

«Mana dzīve ir mūzikā, un es dzīvoju mūzikā. Lai nekļūtu pašai ar sevi garlaicīgi, protams, jāizmēģina arī citas lietas, bet pie mūzikas es turēšos visu savu dzīvi. Ja man tagad atņemtu mūziku, es noteikti salūztu. Pašai sevi, protams, ir jāturpina audzināt un kopā ar citiem mūziķiem jāaudzina Latvijas publika pie kvalitatīvas mūzikas. Bet domāju, ka mēs ar Karīnu noteikti esam svētītas tajā darbā, ko darām,» nobeigumā saka Vineta. Karīna viņai, protams, piebalso, un vēl piebilst, ka svētītas viņas esot arī viena ar otru. «Mēs varam uzticēties viena otrai, un es zinu, ka uz Vinetu varu paļauties vienmēr. Mēs neesam vienkārši kolēģes. Esam gluži kā māsa, un tā ir tik fantastiska drošības sajūta, kas mūs abas vieno! Mūzikā mēs esam uz viena viņņa. Pavisam noteikti.» ■